

NGƯỜI ANH HÙNG:

ROBERT HOWARD

James McLeroy

I. LỜI GIỚI THIỆU

Đối với nhiều người Hoa Kỳ trong cuối thập niên 1960s và trong thập niên 1970s, quan niệm về chủ nghĩa anh hùng đã được nghĩ đến. Trong trận Thế Chiến Thứ Nhất, Trung Sĩ Alvin York là anh hùng quốc gia. Trong trận Thế Chiến Thứ Hai, Trung Sĩ Audie Murphy là anh hùng quốc gia. Cả hai người được ân thưởng huy chương cao quý nhất của Hoa Kỳ “Medal of Honor”, và đã được quay thành phim, chiến công của hai người. Trong trận chiến Việt Nam, sự can đảm anh hùng của quân nhân Mũ Xanh (LLDB)

Trung Sĩ (sau này lên Đại Tá) Robert Howard, không được đa số người Hoa Kỳ biết đến. Cũng như Alvin York, Audie Murphy, Robert Howard được ân thưởng Medal of Honor, ngoài ra còn được thêm hai huy chương “hạng 2 và 3” Distinguished Service Cross (Ngoại Hạng Thập Tự), Silver Star (Ngôi Sao Bạc) và sáu chiến thương bội tinh.

Các trận đánh trên bộ trong cuộc chiến Việt Nam, không có nhiệm vụ nào nguy hiểm, vượt biên giới, xâm nhập vào mật khu, hậu phương địch (quân đội Bắc Việt / VC) để phá hoại do đơn vị Đoàn Nghiên Cứu Quan Sát (SOG – Nha Kỹ Thuật – Lôi Hồ VNCH) đảm trách. Khoảng 18.000 quân Mũ Xanh LLDB/HK phục vụ tại Việt Nam, nhưng chỉ có khoảng 3.000 người phục vụ cho đơn vị SOG. Trong số 3.000 quân biệt kích SOG đó, bị tổn thất hơn một nửa tổng số tổn thất của LLDB/HK tại Việt Nam, và 85% tổng số quân LLDB/HK bị mất tích (MIA) trong cuộc chiến tranh Việt Nam. Chỉ riêng năm 1968, số chiến thương bội tinh trao cho chương trình 35 (Vượt Biên) của đơn vị SOG, nhiều hơn quân số của ba đại đội trinh sát quân đội Hoa Kỳ.

Trong năm 1968, 29 trực thăng chở quân biệt kích SOG (xâm nhập qua Lào, Miên) bị bắn rơi, 56 quân biệt kích SOG tử trận, 214 người khác bị thương, và 27 quân nhân mất tích (MIA- coi như chết không thu hồi được xác). Phía Nha Kỹ Thuật VNCH (Lôi Hồ) 133 quân biệt kích sắc dân thiểu số tử trận, 481 quân biệt kích Thượng bị thương, và mất tích 55 người (coi như chết không lấy được xác). Trong cuộc chiến 12 toán biệt kích SOG bị mất tích hoàn toàn (tổn thất 100%), sau khi xâm nhập vào gần mục tiêu, rồi biến mất... hoàn toàn không tìm ra tung tích, dấu vết. Chưa kể 49 quân nhân đơn vị SOG (hành chánh, kỹ thuật...), mấy viên phi công và phi hành đoàn yểm trợ cho đơn vị SOG tử trận hoặc mất

tích. Tổng cộng 163 biệt kích SOG Hoa Kỳ, 80 mất tích (tử trận không thu hồi được xác).

Quân tình nguyện chương trình 35 (OPAN 35) vượt biên qua Lào, Miên là những quân nhân can đảm nhất, nhiều kinh nghiệm chiến đấu trong binh chủng Lực Lượng Đặc Biệt Hoa Kỳ. Đó là niềm hãnh diện, dám đem sinh mạng của mình phục vụ cho lý tưởng. Đó là một nhóm nhỏ quân nhân “đặc biệt”, một huyền thoại trong trận chiến Việt Nam. Khẩu hiệu của quân biệt kích đơn vị SOG là “Bạn chưa hề thực sự sống, cho đến khi bạn may mắn thoát chết.”

Trong số 18 huy chương Danh Dự (Medal of Honor) binh chủng LLDB (Mũ Xanh) Hoa Kỳ đoạt được trong trận chiến Việt Nam, một nửa (9 chiếc) về tay đơn vị SOG, mặc dầu quân số của họ chỉ bằng 1/6 (3000/18000 - tổng số 18000 quân LLDB phục vụ tại Việt Nam, chỉ có 3000 thuộc đơn vị SOG). Trong số 70 quân biệt kích (Hoa Kỳ) trong đại đội Thám Sát SOG trong căn cứ hành quân tiền phương 4 (FOB 4) hay Sở Chỉ Huy Bắc (CCN - Đà Nẵng), hai quân nhân được ân thưởng huy chương Danh Dự

(Medal of Honor), ba người khác được huy chương Thập Tự Ngoại Hạng (Distinguished Services Cross - chỉ thua Medal of Honor). Trong số 60 quân biệt kích (HK) đại đội Thám Sát SOG trong căn cứ hành quân tiền phương 2 (FOB 2) hay Sở Chỉ Huy Trung (CCC – Kontum), năm người được ân thưởng huy chương Danh Dự (Medal of Honor), và 1 người được huy chương Thập Tự Ngoại Hạng (DSC). Như vậy, Sở Chỉ Huy Trung (CCC- Kontum) được đánh giá đơn vị Hoa Kỳ Xuất Sắc Nhất Trong Cuộc Chiến Việt Nam. Sau khi hồ sơ về đơn vị SOG hết thời gian bảo mật, đơn vị SOG được Tổng Thống Hoa Kỳ tuyên dương là đơn vị xuất sắc (Presidential Unit Citation – PUC).

Trong tất cả các vị anh hùng phục vụ chương trình 35 (OPLAN 35 - Vượt Biên) đơn vị Đoàn Nghiên Cứu Quan Sát (SOG), một người được các chiến hữu đơn vị tuyên dương, đứng riêng một mình. Ông ta được Đại Tướng Westmoreland thăng cấp từ Trung Sĩ Nhất lên Trung Úy, và sĩ quan Lục Quân duy nhất được ân thưởng cả ba huy chương (hạng 1, 2, 3), Ngôi Sao Bạc (Silver Star), Thập Tự Ngoại Hạng (Distinguished Service Cross), và huy chương Danh Dự (Medal of Honor). Người quân nhân ngoại hạng đó chính là Robert Howard.

II. NGƯỜI HIỆP SĨ KHIÊM TỐN: ĐẠI TÁ ROBERT L. HOWARD

By Maj. John L. Plaster, USA, (Ret)

Năm 1968, Robert L. Howard là một viên Trung Sĩ Nhất 30 tuổi, khỏe mạnh, lực lưỡng như người tiểu phụ, với tinh thần phục vụ cao độ. Tôi là một trong số ít quân nhân Lực Lượng Đặc Biệt (SF – Mũ Xanh) may mắn được phục vụ cùng với Bob Howard

trong đại đội Thám Sát 60 người trong Sở Chỉ Huy Trung (CCC), một đơn vị tối mật LLDB cho những hoạt động đằng sau phòng tuyến địch. Chúng tôi xâm nhập vào lòng địch, thám thính, tấn công bất ngờ, phá hoại hệ thống đường mòn HCM trên đất Lào và Cambodia.

Howard là người rất nổi tiếng. Tất cả những phim do tài tử (thần tượng) John Wayne đóng, cho thêm phim của Clint Eastwood vào nữa cũng không sánh bằng con người bằng xương, bằng thịt Bob Howard. Chính thức như trong hồ sơ cá nhân, ông ta được ân thưởng sáu chiến thương bội tinh, nhưng thực ra bị thương tất cả 14 lần. Tám lần bị thương, ông ta cho là nhẹ, không xứng đáng để nhận huy chương (từ chối nhường cho người khác). Xin nói rõ thêm, những lần bị thương nhẹ ông ta vẫn may mắn thoát chết... Xứng đáng là anh hùng của quốc gia Hoa Kỳ.

Nếu cho rằng ông ta là một huyền thoại, điều đó cũng không có gì quá đáng, không thêm bớt. Một lần, một nhóm quân biệt kích Hoa Kỳ đang đứng trước công trại tán dóc, bất ngờ hai tên khủng

bộ Việt Cộng lái xe Honda chạy ngang qua ném vào đám đông một quả lựu đạn. Trong khi mọi người vội nhảy ra tìm chỗ trú ẩn, Bob Howard vẫn điềm tĩnh, giằng lấy khẩu súng của lính canh gác, quỳ một đầu gối xuống, lấy hướng nhắm bắn chết một tên, chiếc xe Honda lao đảo chạy ra khỏi đường (QL 14) rơi xuống ruộng đất. Sau đó Bob Howard chạy bộ đuổi đến nơi, bắn chết tên còn lại.

Một đêm, toán biệt kích trong đó có Howard nằm bên cạnh một con đường của địch trên đất Lào, khi một đoàn quân xa của địch chạy ngang qua. Howard chạy song song với một xe vận tải Molotova, cầm quả mìn Claymore ném vào xe rồi nhảy ra khỏi con đường, bấm cho quả mìn nổ, rồi chạy trở về vị trí toán biệt kích.

Một lần khác, Howard ngồi trên trực thăng Huey UH-1 chở quân biệt kích xâm nhập vào đất Lào, quân Mũ Xanh trong toán biệt kích có thêm Larry White và Robert Clough. Viên phi công trực thăng chở toán biệt kích, đáp nhằm vào bãi đáp có hai trực thăng Bắc Việt nguy trang rất kỹ. Cả hai bên súng nổ vang dội, chiếc trực thăng Huey UH-1 trúng đạn nhiều chỗ. Larry White trúng ba viên đạn rơi xuống đất. Howard cùng với Clough nhảy ra khỏi trực thăng nắm lấy White, chạy trở lại trực thăng rồi cất cánh lết về miền Nam Việt Nam.

“Nếu biết được Bob Howard đã sẵn sàng lên đường cứu bạn, điều đó bao hàm ý nghĩa rất lớn đối với chúng tôi” Theo lời trưởng toán biệt kích SOG Lloyd O’Daniel, kể lại chuyện cứu Joe Walker. Toán biệt kích SOG cùng với một trung đội Khai Thác bị đơn vị săn biệt kích của địch tấn công tiêu diệt gần một con đường lớn trên đất Lào. Walker bị thương nặng không chạy được, cùng với một biệt kích quân người Thượng lẩn trốn. Howard cùng với một tiểu đội 12 người đi cứu, họ phải đợi đến tối, mới di chuyển vào khu vực giao tranh, vì khu vực rất đông đảo lính Bắc Việt. Họ phải

lần mò lật từng xác phe ta xem ai chân dài (người Hoa Kỳ) và cuối cùng cứu được Walker cùng với người lính Thượng.

III. HƠN CẢ TIẾNG GỌI CỦA NON SÔNG

Đặc biệt, duy nhất trong quân sử Hoa Kỳ, một chiến binh xuất thân từ ngôi làng nhỏ Opelika, Alabama, trong vòng 13 tháng được đề nghị ân thưởng huy chương Danh Dự (Medal of Honor) ba lần, trong ba chiến công khác nhau, được các chiến hữu LLDB chứng kiến, ghi nhận. Lần đầu tiên trong tháng Mười Một năm 1967. Trong khi một đơn vị lớn SOG (đại đội Khai Thác) đang thiêu hủy kho tiếp vận của quân đội Bắc Việt. Howard quan sát phía trước, một mình chống lại địch quân, giết chết 4 tên, thêm một tên bắn tĩa. Sau đó bị đại liên của địch trấn áp, không tiến lên được, nhưng Howard vẫn tìm cách tiến lên giết cả khẩu đội đại liên địch rồi phá hủy một khẩu đội khác bằng lựu đạn. Sự hung hãn của Howard làm cho địch quân khiếp sợ rút lui. Đề nghị ân thưởng huy chương Danh Dự này bị rút xuống huy chương Ngôi Sao Bạc (thứ 3).

Chiến công lớn kế tiếp xảy ra khoảng một năm sau đó. Cùng với đại đội Khai Thác hoạt động trên đất Lào, một mình Howard bắn cháy chiến xa lội nước PT-76 của địch bằng ống phóng hỏa tiễn M-72. Ngày hôm sau, ông ta tiêu diệt một khẩu đội súng phòng không bằng súng phóng lựu M-79, sau đó cứu thoát phi hành đoàn trực thăng bị bắn rơi. Sau đó Howard bị thương nhiều chỗ, do đạn súng cối, súng B-40 của địch, nhưng cương quyết ở lại chiến đấu, không chịu di tản bằng trực thăng. Cũng như năm trước, đề nghị huy chương Danh Dự rút xuống huy chương Thập Tự Ngoại Hạng (Distinguished Service Cross) (thứ 2).

Chỉ sáu tuần lễ sau, Howard tình nguyện đi theo một trung đội Khai Thác (Hatchet) xâm nhập vào đất Lào, tìm kiếm người lính biệt kích SOG Robert Scherdin, bị một đơn vị lính Bắc Việt phục kích. Khi vào đến nơi, Howard trúng đạn bị thương, vẫn cố gắng bò đến bên cạnh viên Trung Úy bị thương (Scherdin), lôi kéo người sĩ quan Mũ Xanh ra chỗ an toàn và được cứu thoát. Lần đó, các chiến hữu của Howard tưởng sẽ không hy vọng Howard quay trở lại vì bị thương khắp nơi trên người, nhưng người anh hùng thẳm lặn vẫn quay trở lại vì đơn vị và được đưa vào tòa Bạch Ốc nhận chiếc huy chương Danh Dự (Medal of Honor).

Mặc dầu được nghỉ ở nhà (dưỡng thương), nhưng Howard quay trở về đơn vị, chia xẻ với các chiến hữu những ngày cuối cùng trước khi được đưa về Hoa Kỳ, tòa Bạch Ốc nhận huy chương do chính Tổng Thống Hoa Kỳ ân thưởng.

IV. KHIÊM TỐN

Giòng máu chiến sĩ có sẵn trong người Howard theo truyền thống gia đình, Cha của ông ta cùng bốn anh em (chú của Howard) đã tình nguyện binh chủng Nhảy Dù trong trận Thế Chiến Thứ Hai. Hai người hy sinh, ba người còn lại bị thương. Để giúp mẹ và ông bà, Howard cùng với người chị (có thể em gái) phải đi làm nhật bông gòn (công việc trước đó dành cho người da đen, rất nghèo khổ). Howard đã học hỏi cách chào hỏi phụ nữ của người sống vùng phía nam Hoa Kỳ Alabama, Georgia,...), dõn dặt ra cú đầu chào “Thưa Bà” (Yes, ma’am).

Ông ta cũng có một cảm xúc sâu xa về danh dự, pháp luật, và sống với danh dự của một chiến sĩ. Đối với Howard, điều quan trọng nhất là nhiệm vụ và chiến hữu, lợi ích cá nhân đến cuối cùng.

Đó là những đức tính quý báu của một cấp chỉ huy mà thuộc cấp, chiến hữu của Howard sẵn sàng đi theo, dẫu có phải vào địa ngục, cũng không tiếc.

Sau khi cài huy chương Danh Dự (Medal of Honor) vào cổ Howard, Tổng Thống Nixon hỏi ông ta, muốn làm gì cho phần còn lại của ngày lễ Tưởng Niệm (Memorial Day)... dùng bữa ăn trưa với Tổng Thống, đi một vòng thăm tòa Bạch Ốc, hoặc bất cứ điều gì ông muốn? Người chiến binh anh hùng trầm lặng, khiêm tốn trả lời, tôi muốn đi đến ngôi mộ Chiến Sĩ Vô Danh (trong nghĩa trang Quốc Gia Arlington), để chia sẻ với những người đã ra đi trước tôi. Điều hơi buồn, đúng trong khoảng thời gian đó, phong trào phản chiến ở Hoa Kỳ lên cao độ, giới phóng viên, truyền thông, báo chí không ai nói một lời về người anh hùng khiêm tốn của Hoa Kỳ.

V. SAU CUỘC CHIẾN

Mặc dầu không được nhiều người biết đến như những vị anh hùng trước đó, Howard vẫn tiếp tục phục vụ đóng góp cho đất nước với tất cả khả năng, bầu nhiệt huyết. Ông ta làm sĩ quan huấn luyện khóa học Nhảy Dù của Lục Quân, sau đó làm đại đội trưởng, tiểu đoàn 2 Biệt Động Quân (HK) đóng trong căn cứ Fort Lewis, Washington. Howard vẫn tiếp tục nổi bật trong quân đội Hoa Kỳ, Tốt nghiệp với dạng danh dự khóa Bộ Binh Cao Cấp (Tiểu Đoàn Trưởng).

Sau khi giải ngũ (về hưu), cựu Đại Tá Robert Howard thường xuyên đi thăm binh sĩ Hoa Kỳ, kể lại kinh nghiệm chiến đấu của ông ta để nâng cao tinh thần chiến đấu, phục vụ cho binh sĩ. Ông ta đã đi thăm năm chuyến đến Iraq, Afghanistan. Trong mùa thu năm 2009, Howard đi thăm quân đội Hoa Kỳ ở Germany, Bosnia và Kosovo.

Trong ngày lễ Cựu Chiến Binh (tháng Mười Một) năm 1009, Bob Howard vẫn giữ lời hứa tham dự, nhưng sau đó phải vào bệnh viện vì bệnh ung thư, bác sĩ cho biết, người chiến binh thâm lặng, khiêm tốn chỉ còn sống được vài tuần nữa... Những ngày cuối cùng, nhiều chiến hữu LLDB, SOG đã “bí mật” băng qua biên giới (No Visitor – Let Col. Howard rests) vào tận bên giường thăm ông ta.

Theo tài liệu:

James McLeroy. “Heroes: Robert Howard”. Radix Press 1968. Pp: 10 – 21

Dallas, Texas Aug. 12, 2023

vđh